

मीठे बच्चे- सबैभन्दा ठूलो बिमारी देह-अभिमानको हो, यसबाट नै पतन भएको हो, त्यसैले अब देही-अभिमानी बन।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूको कर्मातीत अवस्था कहिले हुन्छ?

उत्तर:- जब योगबलद्वारा कर्मभोगमाथि विजय प्राप्त गर्नेछौ। पूरा-पूरा देही-अभिमानी बन्छौ। यो देह-अभिमानको रोग नै सबैभन्दा ठूलो हो, यसबाट दुनियाँ पतित बनेको हो। देही-अभिमानी बन्यौ भने त्यो खुसी, त्यो नशा रहन्छ, चालचलनपनि सुध्रिन्छ।

गीत:- रात के राही थक मत जाना.....

ओम् शान्ति। राहीको अर्थ त बच्चाहरूले सुन्यौ। तिमी ब्रह्मा मुख वंशावली ब्राह्मणहरू सिवाय अरु त कसैले सम्झाउन सक्दैन। तिमी जो देवी-देवता थियौ, थियौ त मनुष्य तर तिमी चालचलनधेरै राम्रो थियो। तिमी सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण थियौ। तिमी विश्वको मालिक थियौ। हीरा जस्तोबाट कौडीसमान कसरी बनिन्छ, यो कोही मनुष्यले जान्दैन। तिमी पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार परिवर्तन भएका छौ। अहिले तिमी देवता बनेका छैनौ। नवीकरण भइरहेका छौ। कोही थोरै परिवर्तन भएका छन्, कसैको ५ प्रतिशत, कसैको १० प्रतिशत चालचलन परिवर्तन हुँदै जान्छ। दुनियाँलाई यो थाहा छैन विश्व स्वर्ग थियो, भन्छन्- पनि- क्राइस्ट भन्दा ३ हजार वर्ष पहिला यहाँ देवी-देवता थिए, उनीहरूमा यस्ता गुण थिए जसकारण उनीहरूलाई भगवान-भगवती भनिन्थ्यो। अहिले त त्यो गुण छैन। मनुष्यको समझमा आउँदैन, दुनियाँ जो यति धनवान थियो, त्यसको फेरि पतन कसरी भयो? त्यो पनि बाबा नै बसेर सम्झाउनु हुन्छ। तिमीले पनि सम्झाउन सक्छौ, जसको चालचलन सुध्रिएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! जब तिमी देवी-देवता थियौ तब आत्म-अभिमानी थियो फेरि जब रावण राज्य सुरु भयो अनि देह-अभिमानी बनेका छौ। यो देह-अभिमानको सबैभन्दा ठूलो बिमारी तिमीलाई लागेको छ। सत्ययुगमा तिमी आत्म-अभिमानी थियौ, धेरै सुखी थियो, कसले तिमीलाई यस्तो बनायो? यो कसैले पनि जानेका छैनन्। बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ- तिमी पतन किन भयो? आफ्नो धर्मलाई भुलेका छौ। भारतवर्ष कौडी बराबर बनेको छ। त्यसको मूल कारण के हो? देह-अभिमान। यो पनि ड्रामा बनेको छ। मनुष्यले यो जानेका छैनन्- भारतवर्ष यति धनवान थियो फेरि गरिब कसरी बन्यो, हामी आदि सनातन देवी-देवता धर्मका थियौं। फेरि हामी कसरी धर्मभ्रष्ट, कर्मभ्रष्ट बन्यौं। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- रावण राज्य भएकाले तिमी देह-अभिमानी बन्यौ, त्यसैले तिमी यो हालत हुन पुग्यौ। सिँढीमा पनि देखाइएको छ- कसरी पतन भयो। कौडी बराबर हुनुको पनि मुख्य कारण देह-अभिमान हो। यो पनि बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। शास्त्रमा कल्पको आयु लाखौं वर्ष लगाइदिएका छन्। आजकल समझदार छन् क्रिश्चियनहरू। उनीहरूले पनि भन्छन्- क्राइस्ट भन्दा ३ हजार वर्ष पहिला प्याराडाइज थियो। उनीहरूले यो बुझ्दैनन्- प्राचीन भारत, जसलाई स्वर्ग, हेभन भनिन्छ। आजकल त भारतको पूरा इतिहास-भूगोललाई जानेका छैनन्। बच्चाहरूमा थोरै ज्ञान भयो भने देह-अभिमान आउँछ। सम्झन्छन्- म जस्तो कोही छैन। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- भारतवर्षको यस्तो दुर्दशा किन भयो? बापू गान्धीले पनि भन्दथे- पतित-पावन आउनुहोस्, आएर राम्रराज्य स्थापना गर्नुहोस्। आत्मालाई अवश्य कुनै बेला बाबाबाट सुख मिलेको थियो, त्यसैले पतित-पावनलाई याद गर्छन्।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ- मेरा बच्चा जो शूद्रबाट परिवर्तन भएर ब्राह्मण बन्छन् उनीहरू पनि पूरा देही-अभिमानी बन्दैनन्। घरी-घरी देह-अभिमानमा आइहाल्छन्। यो हो सबैभन्दा पुरानो रोग, जसबाट यो हाल भएको छ। देही-अभिमानी बन्नमा धेरै मेहनत छ। जति देही-अभिमानी बन्छौ त्यति बाबालाई याद गर्छौं। फेरि अथाह खुसी रहनु पर्छ। गायन गरिन्छ- पर्बाह थियो पार ब्रह्ममा रहने परमेश्वरको। उहाँ मिल्नुभयो, उहाँबाट २१ जन्मको वर्सा मिल्छ। बाँकी के चाहियो? तिमी केवल देही-अभिमानी बन, म एकलाई याद गर। ठिक छ, गृहस्थ व्यवहार बस। सारा दुनियाँ देह-अभिमानमा छ। भारत जो यति उच्च थियो त्यसको पतन भएको छ। इतिहास-भूगोल के हो, यो कसैले बताउन सक्दैन। यो कुरा कुनै पनि शास्त्रमा छैन। देवताहरू आत्म-अभिमानी थिए। जान्दथे- एक देहलाई छोडेर अर्को लिनु छ। परमात्म-अभिमानी थिएनन्। तिमी जति बाबालाई याद गर्छौ, देही-अभिमानी रहन्छौ त्यति धेरै मीठो बन्छौ। देह-अभिमानमा आउनाले नै लडाईं गर्नु, झगडा गर्नु, बाँदरपना आउँछ- यो बाबाले सम्झाउनु

हुन्छ। यी बाबाले पनि बुझिरहेका छन्। बच्चाहरू देह-अभिमानमा आएर शिवबाबालाई भुल्छन्। राम्रा राम्रा बच्चाहरू देह-अभिमानमा रहन्छन्। देही-अभिमानि बन्दै बन्दैनन्। तिमीले कसैलाई पनि यो बेहदको इतिहास-भूगोल सम्झाउन सक्छौ। वास्तवमा सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी राजधानी थियो। ड्रामाको बारेमा कसैलाई पनि थाहा छैन। भारत जो यति गिर्यो, पतनको जड हो देह-अभिमान। बच्चाहरूमा पनि देह-अभिमान आउँछ। यो बुझ्दैनन्- हामीलाई कसले निर्देशन दिन्छ? सदैव सम्झ, शिवबाबाले दिनुहुन्छ। शिवबाबालाई याद नगर्नाले नै देह-अभिमानमा आउँछौ। सारा दुनियाँ देह-अभिमानि बनेको छ त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर, आफूलाई आत्मा सम्झ। आत्माले यस देहद्वारा सुन्छ, पार्ट खेल्छ। बाबाले कति राम्रोसँग सम्झाउनु हुन्छ। गर्न त भाषण धेरै राम्रो गर्छन् तर चालचलन पनि त राम्रो हुनुपर्छ नि। देह-अभिमान हुने भएकाले फेल हुन्छन्। त्यो खुसी वा नशा रहँदैन। फेरि ठूला विकर्म पनि उनीहरूबाट हुन्छ, जसकारण ठूलो दण्डका भागी बन्छन्। देह-अभिमानि बन्नाले धेरै नोकसान हुन्छ। धेरै सजाय खानुपर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- यो ईश्वरीय सरकार हो नि। मेरो दाहिने हात हुन् धर्मराज। तिमीले राम्रो कर्म गर्छौ भने त्यसको फल राम्रो मिल्छ। नराम्रो कर्म गर्छौ भने त्यसको सजाय खान्छौ। सबैले गर्भ जेलमा पनि सजाय खान्छन्। त्यसमा पनि एउटा कथा छ। यी सबै कुरा यही समयका हुन्। महिमा एक बाबाको हो। अरु कसैको महिमा हुँदै होइन त्यसैले लेखिन्छ- त्रिमूर्ति शिवजयन्ती हो डायमन्ड। बाँकी सबै हुन् कौडी। शिवबाबा सिवाय कसैले पावन बनाउन सक्दैन। पावन बन्छन् फेरि रावणले पतित बनाउँछ। जसकारण सबै देह-अभिमानि बनेका छन्। अहिले तिमी देही-अभिमानि बन्छौ। यो देही-अभिमानि अवस्था २१ जन्म चल्छ। त्यसैले बलिहारी एकको गाड्छन्। विश्वलाई स्वर्ग बनाउने शिवबाबा हुनुहुन्छ। यो कसैलाई थाहा छैन- शिवबाबा कहिले आउनु भयो? उहाँको हिस्ट्री सबैभन्दा पहिला हुनुपर्छ। शिव भनिन्छ नै परमपिता परमात्मालाई।

तिमीले जानेका छौ- देह अभिमानको कारणले पतन हुन्छ। यस्तो हुन्छ अनि बाबा आउनु हुन्छ उत्थान गर्न। उत्थान र पतन, दिन र रात, ज्ञान सूर्य प्रगटा, अज्ञान अन्धेर विनाश। सबैभन्दा धेरै अज्ञान हो यो देह-अभिमान। आत्माको विषयमा त कसैलाई थाहा छैन। आत्मा सो परमात्मा भनिदिन्छन् त्यसैले कति पाप आत्मा भएका छन्। त्यसैले पतन भएको हो। ८४ जन्म लिएका छन्, सिँढी तल झर्दै आएका छन्। खेल यस्तो बनेको छ। यो विश्वको इतिहास-भूगोल तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ, अरु कसैले जान्दैन। विश्वको पतन कसरी भयो? त्यो त बुझ्छन् साइन्सबाट धेरै उन्नति भएको छ। यो बुझ्दैनन्- दुनियाँ अझै पतन भएर नर्क बनेको छ। देह-अभिमान धेरै छ। बाबा भन्नुहुन्छ- अहिले तिमीलाई देही-अभिमानि बन्नु छ। राम्रा-राम्रा महारथी धेरै छन्। ज्ञान धेरै राम्ररी सुनाउँछन् तर देह-अभिमान पूरा हटेको छैन। देह-अभिमानको कारणले कसैमा क्रोधको अंश, कसैमा मोहको अंश, केही न केही छ। चालचलन सुधिनुपर्छ नि। धेरै धेरै मीठो बन्नपर्छ। उदाहरण दिन्छन्- बाघ र गाइले सँगै पानी पिउँछन्। त्यहाँ कुनै यस्तो दुःख दिने जनावर पनि हुँदैन। यो कुरालाई पनि मुश्किलले कसैले सम्झन्छन्। नम्बरवार बुझ्छन्। कर्मभोग निस्किएर जाओस्, कर्मातीत भएर जाऊन्, यो मुश्किल हुन्छ। धेरै देह-अभिमानमा आउँछन्। थाहा हुँदैन- हामीलाई यो मत कसले दिन्छ? श्रीमत, श्रीकृष्णद्वारा कसरी मिल्न सक्छ? शिवबाबा भन्नुहुन्छ- यिनी विना श्रीमत कसरी दिन्छु? स्थायी रथ मेरो यो हो। देह-अभिमानमा आएर उल्टो-सुल्टो कार्य गरेर त्यसै आफ्नो बर्बादी नगर। नत्र नतीजा के हुन्छ! धेरै सानो पद पाउँछौ। पढेकाको अगाडि नपढेकाले भारी बोक्छन्। धेरैले भन्छन्- इतिहास-भूगोल जो पूर्ण हुनु पर्ने हो त्यो छैन। त्यसैले उनीहरूलाई सम्झाउनु पर्छ। तिमी बाहेक त कसैले सम्झाउन सक्दैन। तर देही-अभिमानि स्थिति चाहिन्छ, उनीहरूले नै उच्च पद पाउन सक्छन्। अहिले त कर्मातीत अवस्था कसैको भएको छैन। यिनी माथि त धेरै झन्झटहरू छन्। कति फिक्क रहन्छ। सम्झन्छन्- सबै ड्रामा अनुसार हुन्छ। फेरि पनि सम्झाउनको लागि युक्तिहरू त रचनुपर्छ नि। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी धेरै देही-अभिमानि बन्न सक्छौ। तिमीमाथि कुनै बोझ छैन, बाबामाथि त बोझ छ। हेड त यिनी हुन् नै- प्रजापिता ब्रह्मा। तर यो कसैलाई थाहा छैन, यिनमा शिवबाबा बस्नुभएको छ। तिमीहरूमा पनि कोही मुश्किलले यस निश्चयमा रहन्छन्। त्यसैले यो विश्वको इतिहास-भूगोल जान्नुपर्छ नि। यहाँ स्वर्ग कहिले थियो, फेरि कहाँ गयो? कसरी पतन भयो? यो कसैलाई थाहा छैन। जबसम्म तिमीले सम्झाउँदैनौ, तबसम्म कसैले बुझ्न सक्दैन त्यसैले बाबा निर्देशन दिनुहुन्छ। लेखापढी गरेर विद्यालयमा विश्वको इतिहास-भूगोल बताउनु पर्छ। पतनको बारेमा भाषण गर्नुपर्छ। भारत हीराजस्तै थियो त्यो फेरि कौडी जस्तै कसरी बन्यो? कति वर्ष लाग्यो? हामीले सम्झाउँछौं। यस्ता पर्चा एरोप्लनबाट खसाल्न सक्छौ। सम्झाउनेहरू धेरै होसियार चाहिन्छ। सरकारले चाहेमा सरकारकै हल विज्ञान भवन जो दिल्लीमा छ, त्यहाँ सबैलाई बोलाउनु पर्छ। अखबारमा पनि छापियोस्।

काई पनि सबैलाई पठाइयोस्। हामी तपाईंलाई सारा विश्वको इतिहास-भूगोल आदिदेखि अन्त्यसम्म सम्झाउँछौं। आफैं आउँछन्, जान्छन्। पैसाको कुरै छैन। मानौं, मसँग कोही मिल्न आयो, उपहार प्रदान गर्छन् भने म लिन सकिदैनं। सेवा गर्नको लागि काममा लगाउँछु, बाँकी मैले लिन सकिदैनं। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमीबाट दान लिएर के गरूँ, जुन फेरि भरेर दिनुपर्छ। म पक्का शर्पाफ (व्यापारी) हुँ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) देह-अभिमानमा आएर कुनै पनि उल्टो-सुल्टो कार्य गर्नु हुँदैन। देही-अभिमानी बन्ने पूरा पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ। आफ्नो चालचलन सुधार्दै जानु छ।

२) धेरै मीठो, शीतल बन्नु छ। भित्र क्रोध, मोहको जुन भूत छ, त्यसलाई निकालिदिनु छ।

वरदानः— समयको श्रेष्ठ खजानालाई सफल गरेर सदा सर्व सफलतामूर्त भव
जुन बच्चाले समयको खजानालाई स्वयंको वा सर्वको कल्याण प्रति लगाउँछ, उसको सर्व खजाना स्वतः जम्मा हुन जान्छ। समयको महत्त्वलाई जानेर त्यसलाई सफल गर्नेले संकल्पको खजाना, खुसीको खजाना, शक्तिहरूको खजाना, ज्ञानको खजाना र श्वासको खजाना... यी सबै खजाना स्वतः जम्मा गर्छ। केवल अलबेलापनलाई छोडेर समयको खजानालाई सफल गर, तब सदा सर्व सफलतामूर्त बन्छौ।

स्लोगनः— एकाग्रताद्वारा सागरको तल गएर अनुभवहरूको हीरा मोती प्राप्त गर्नु नै अनुभवीमूर्त बन्नु हो।

मातेश्वरीजीका अनमोल महावाक्यः—

१) तमोगुणी मायाको विस्तार : - सतोगुणी, रजोगुणी, तमोगुणी— यी तीन शब्द भनिन्छ, यिनको अर्थ बुझ्न आवश्यक छ। मनुष्यले सम्झन्छन् यी तीनै गुण सँगसँगै चल्दै जान्छन्, तर विवेकले के भन्छ? के यी तीनै गुण सँगसँगै चल्दै आउँछन् वा तीनै गुणहरूको पार्ट अलग अलग युगमा हुन्छ? विवेकले त यस्तै भन्छ— यी तीनै गुण सँगसँगै चल्दैनन्। सत्ययुगमा सतोगुण हुन्छ, द्वापरयुग हुँदा रजोगुण हुन्छ र कलियुग हुँदा तमोगुण हुन्छ। सतो भएको बेलामा तमो रजो हुँदैन, रजो हुँदा फेरि सतोगुण हुँदैन। यी मनुष्यहरूले त त्यस्तै सम्झेर बसेका छन्— यी तीनै गुण सँगसँगै चल्दै आएका छन्। यी कुरा भन्नु सरासर भूल हो, उनीहरूले सम्झन्छन् जब मनुष्यले सत्य बोल्छन्, पाप कर्म गर्दैनन् तब उनीहरू सतोगुणी हुन्छन् तर विवेकले भन्छ— जब हामीले भन्छौं सतोगुण, तब यो सतोगुणको मतलब हो सम्पूर्ण सुख अर्थात् सारा सृष्टि सतोगुणी छ। तर यस्तो भन्दैनन्— जसले सत्य बोल्छ ऊ सतोगुणी हो र जसले झुटो बोल्छ ऊ कलियुगी तमोगुणी हो, दुनियाँ यसरी नै चल्दै आएको छ। अहिले हामीले सत्ययुग भन्छौं भने यसको मतलब हो सारा सृष्टिमा सतोगुण सतोप्रधान हुनुपर्छ। हो, कुनै समय यस्तो सत्ययुग थियो, जहाँ सारा संसार सतोगुणी थियो। अब त सत्ययुग छैन, अहिले त हो कलियुगी दुनियाँ अर्थात् सारा सृष्टिमा तमोप्रधानताको राज्य छ। यस तमोगुणी समयमा फेरि सत्ययुग कहाँबाट आयो! अहिले छ घोर अन्धकार जसलाई ब्रह्माको रात भनिन्छ। ब्रह्माको दिन हो सत्ययुग र ब्रह्माको रात हो कलियुग, त्यसैले हामीले दुवैलाई मिलाउन सक्दैनौं।

२) कलियुगी असार संसारबाट सत्ययुगी सारयुक्त संसारमा लैजाने एक परमात्माको नै काम होः - यस कलियुगी संसारलाई असार संसार किन भनिन्छ? किनकि यस दुनियाँमा कुनै सार छैन अर्थात् कुनै पनि वस्तुमा त्यो तागत रहेन अर्थात् सुख शान्ति पवित्रता छैन, जुन यस सृष्टिमा कुनै समय सुख शान्ति पवित्रता थियो। अहिले त्यो तागत छैन किनकि यस सृष्टिमा ५ भूतहरूको प्रवेशता भएको छ त्यसैले नै यस सृष्टिलाई भयको सागर अथवा कर्मबन्धनको सागर भनिन्छ। त्यसैले नै मनुष्य दुःखी भएर परमात्मालाई पुकारिरहेका छन्, परमात्मा हामीलाई भव सागरबाट पार लगाउनुहोस् भनेर। यसबाट सिद्ध हुन्छ अवश्य कोही अभय अर्थात् निर्भयताको पनि संसार

छ जसमा जान चाहन्छन्। यस संसारलाई पापको सागर भन्छन्, जसबाट पार भएर पुण्य आत्मा रहने दुनियाँमा जान चाहन्छन्। त्यसैले दुनियाँ दुई छन्, एक सत्ययुगी सार भएको दुनियाँ, अर्को कलियुगी असार दुनियाँ। दुइटै दुनिया यसै सृष्टिमा हुन्छन्। अहिले परमात्माले त्यो सारयुक्त दुनियाँको स्थापना गरिरहनु भएको छ। अच्छा, ओम् शान्ति।